

TALOUELLINEN KEHITYS

PAUL LAFARGUE.

(Julkaisemme tässä ranskalaisen sosialistin, Paul Lafarguen puheen, jonka hän piti toukokuun 21 päivä, v. 1892, sosialistis-vastustajaliitolle. Lafargue osoittaa, miten taloudellinen kehitys on kehittynyt siihen pisteeseen, että tuotteiden tuottaminen on yhteis-tuotantoa, s.t.s. että tavaroita ja tuotteita ei enää tuota yksilöt, vaan niitä tuotetaan yhteisesti, tehtaissa, joten nämät tuotteet ovat muodostuneet yhteis-tuotteiksi. Tuottaminen on yhteistä, mutta omistaminen on yksilöllistä, s.t.s. että työn tuottamat tulokset lankeavat yksilöiden hyväksi, josta työläiset saavat ainoastaan pienen osan, palkan muodossa. Tuotanto-muoto on muodostunut yhteiseksi luonteeltaan, yksilö ei kykene enään saamaan itselleen senlaisia välitteitä, joilla voisi tuottaa niin paljon, että kykenisi kilpaillemaan kone-tuotannon kanssa, ja jättiläismäisiä koneita ei työläinen myöskään kykene yksilönä lunastamaan, eikä yksilönä niillä mitään tuottamaan, ne ovat ehdottomasti yhteis-työtä kysyviä. Tämä on jo selvinnyt monelle työläiselle. Työläiset alkavat huomaamaan yhä suuremmassa mitakaavassa, että nämät koneet ovat saatettavat yhteiseksi omaisuudeksi, nimittäin niiden omaisuudeksi, jotka ovat kalvaneeet rauta-mullan maasta, sulattaneet sen, josta sitte on valmistettu koneet, joilla sitten taas valmistetaan kaikenlaisia tuotteita, kuten Lafargue sanoo, "ei löydy enää senlaista yksilöllistä, tai yhteiskunnallista tarvetta, jota ei voitaisi tyydyttää". Nämät koneet ovat saatettavat niiden hallinnon alaisiksi, jotka niitä käyttävät ja kykenevät käyttämään, että ne jotka näillä koneilla valmistavat elämän välttämättömyyksiä ja nautinnon välineitä, saavat työstään täydet tulokset — että saavat nauttia elämästä TÄYDELLISYYDESSÄ!

Kehityksessä ja maailmankatsomuksessa on tapahtunut niin suuria muutoksia sen jälkeen kuin Lafargue piti tämän puheensa, että olemme olleet pakotettuja tekemään huomautuksia joistakin kysymyksistä, mutta puheen pää-ydin, nimittäin se, että kehitys on menemässä sinne suuntaan, että työläiset ovat voimistautumassa siihen historialliseen tehtävään, johon taloudellinen kehitys heitä pakoittaa, nimittäin tuotanto-välineiden yhteiskunnallistuttamiseen, työläisiä varten, se on siitä huolimatta paikkansa pitävä. Siis luulemme että tässäkin lyhyestä puheesta on monelle työläiselle

opittavaa, sillä todellista kansanvaltaa ei tule olemaan maailmassa, ennen kuin ne, jotka kalkan tuottavat, saavat kaikesta nauttia ja siten myöskin määrätä tämän tuottamisen täydellisesti. Tämä on oleva kommunistinen (yhteistoiminnallinen) tuotanto- ja jako-tapa — TEOLLINEN KANSANVALTA. — Suomentaja.)

Jotkut kirjoittajat ajattelevat että yhteiskuntamme kehitys tulee päättymään korkeampaa-muotoa olevaan individualismiin (yksilöllisyyteen) sitävastoin kuin me Marx'ilaiset olemme sitä mieltä, että taloudellinen kehitys ehdottomasti menee kommunismin uudelleen-esittämisen suuntaan, se tahtoo sanoa, kohdii tuotantovälineiden ja nautinnon yhteistä omistamista, joka on jo osaksi saavutettu, jotka ovat monopoliseerattuina (keskitettyinä) luokalle, joka on jo pieni ja joka on yhä pienenevässä päivä päivältä, johtuen se yksinkertaisesti taloudellisesta kehityksestä.

Ne vastustajistamme, jotka haluavat olla kohteliaita, käsittelevät meitä utopisteina ja haaveilijoina, sanoen meille: "Kyllä, haaveilemamme yhteiskunta on ihailtava; olisi kerrassaan suotavaa jos yhdenvertaisuus vallitsisi ihmisten keskuudessa; mutta ette ymmärrä ihmisluonnetta joka on pohjaltaan paha. Alkkaa parantelemaan ihmisiä, ennenkuin alatte parantamaan Yhteiskuntaa."

Me olemme niin kaukana utopisteista, että emme niin kuin poliitikot ja ihmisystävät, ajattele että ihmisiä voidaan parantaa moraalilla (oikeusopillisilla) saarnoilla, uskonnollisilla tai maallisilla; parantaaksemme häntä, meidän on muutettava se ympäristö, jossa hän nykyään kehittyä; sillä jos ihminen on yhteiskunnallisen kehityksen luoja, niin on hän myöskin sen tulos. Muuttakaa ympäristö, niin yhdellä pyyhkäyksellä muutatte ihmisen tavat, pyyteet ja tunteet. Me haaveilijat tutkimme yhteiskunnallista ympäristöä; me analyseeraamme yhteiskunnallisia ilmiöitä, seuraten niitä niiden

alkulälhteeseen, ottamalla huomioon niiden vaikutukset perheeseen ja yhteiskuntaryhmään, ja uskallamme ilman pelkoa tai ennakkoluuloa, tehdä omat johtopäätöksemme niistä.

Yhteiskunnalliset ilmiöt eivät vaikuta ainoastaan yhteiskunnallisiin tapoihin, vaan myöskin perheen ja valtion järjestö-muotoon, vieläpä filosoofisiin ja uskonnollisiin mielipiteisiin jotka kummittelevat ihmisten päässä. Tässä on esimerkki, joka minusta näyttää pätevältä. Ollessaan määrätyllä kehitysasteella, tuotantovälineiden ollessa alkuperäisempiä, kaikkien kansakuntien on harjoitettava orjuutta. Jokaisen mielestä, vieläpä kaikkein rohkeampien ajattelijoidenkin, orjuus on, siinä tilanteessa oikeudenmukainen ja luonnollinen asia, ja uskovaisten mielestä se on pyhä säädös. Yksi maailman suuremmista ajattelijoista, Aristotle, oli pakoitettu uskomaan, että luonto oli luonut erikoisen ihmisrodun, orjuutta varten. Tässä hän oli yhtä mieltä Luomiskirjan kanssa, joka selitti, että Ham'in jälkeläisten tehtävänä oli, hankkia orjia muille, Noak'ista polveutuneille heimoille. Mutta viimeinkin tämä Kreikkalainen filosoofi näki vivahduksen senlaisesta, jota Juutalaisten ja Kristittyjen Jumala, ei ollut nähnyt, nimittäin sen, että määrätty muutokset tuotantovälineisiin nähden, tulisi ehdottomasti sisältämään orjuuden poistamisen. Tämä huomattava kohta löytyy hänen "Poliitiikassaan".

"Jos jokainen työkalu, ilman pakoitusta, kykenisi liikkumaan omasta voimastaan, niin kuin Daedaluksen mestari-teokset, tai niin kuin huippuvuoret, Tulivuoret, alkaessaan vapaehtoisesti mahtavaan toimeensa, jos esimerkiksi kutojien sukkulat kutoisivat itsestään, niin työpaajan päällysmies ei enää tarvitsisi apulaisia, eikä orjia."

Täten Aristotle, todistettuaan että orjuus on luonnon perustama, oli kyllin kaukonäköinen näkemään, että tuotantovälineissä tapahtuva muutos tulisi sen lopettamaan. Ja juuri otettuamme huomioon tämän muutoksen, ja sen, miten suurien teollisunkien koneet itsestään, automaattisesti, toimivat mahtavaa työtään, me sosialistit todistamme, että palkkaorjuus, viimeinen ja julmin orjuus-muoto, tulee ehdottomasti poistumaan.

Teollinen Vallankumous.

Kone on ottanut haltuunsa kaikki teollisuudet, alkuperäisimmästä, kaikkein taiteellisimpaan asti. Voin-valmistaminen, jota on tehty historian vanhimmilta ajoilta asti, tapahtuu tänäpäivänä koneiden avulla, jotka ottavat maidon tuoreena lehmistä ja muuttavat sen voiksi. Aurinko, linssien ja kemiallisten aineiden avulla, maalaa, tai oikeammin piirustaa; joten sillä on edellytyksiä tulla väri-maalariksi. Kaikenlaisia piirustuksia voidaan jäljentää niin suurella määrällä kuin vaan halutaan, nopeiden kemiallisten ja mekaanisten prosessien avulla. Laskukoneet tekevät täsmällisempää työtä kuin matematiikot (laskijat). Samaten kaikissa teollisuuksissa; koneita kaikkialla.

Mitä kone on aikaansaattanut?

Kone on muuttanut yksilöllisen tuottamisen kommunistiseksi (yhteis-työtä kysyväksi) tuotanto-muodoksi.

Selvitykseksi: Ennen, kehrääminen ja kutominen tapahtui perheissä, ja kankaita kudottiin jokaisessa kylässä. Nämät teollisuudet, jotka kerran olivat hajallaan yli koko maan, ovat tänäpäivänä keskitettyinä erikoisiin piireihin, joissa kehrääminen, kutominen ja kankaiden valmistaminen tapahtuu mekaanisesti kaikille. Kehräämiseen ja kutomiseen tarvittavat välineet käytetään yhteisesti suurissa vilja- ja puuvilla-tehtaissa.

Työn tuote on menettänyt yksilöllisen muotonsa. Entis-ajan suutari valmisti koko kenkän; se oli hänen yksilöllinen tuotteensa. Kenkä-tehtaassa tänäpäivänä, työ kulkee satojen käsien kautta, kenkä-parin ollessa siten, ryhmän, (jonka muodostavat jokin määrä tuottajia), yhteis-tuote. Tuote, joka kerran oli yksilöllinen, on muuttunut kommunistiseksi (yhteis-tuotteeksi).

Samana muutoksen voimme nähdä kaupassa. Vuosisata sitten, jokainen kauppa oli tiukasti eristätynyt käsittelemään ainoastaan jotakin määrättyä lajia. Tänapäivänä, suurissa departementti-kaupoissa, kaikenlaiset, mahdolliset tavarat ovat koottuina yhden katon alla, yhden ainoan yhtiön yhteis-omistuksen alaisena.

Rahan Keskittyminen.

Niin kauvan kuin teollisuus on yksilöllistä, tuotantovälineiden ollessa yksinkertaisia, niin

niiden (tuotanto-välineiden) lunastamiseen tarvittiin vaan vähäisen pääomaa. Jokainen tuottaja, pienillä säästöillään, kykeni asettamaan itsensä työläisten palkkaajaksi, omistaessaan työpajansa, työskennellessään itse, lapsiensa, muutamien oppilaisten ja kumppanien kanssa. Se aika on mennyt. Ennen kone-tuotannon alkamista, tällaisia toivomuksia voitiin toteuttaa — toteutettiin joka päivä; nyt siitä on muodostunut utopia (mielikuvitus).

Uuden-ajan teollisuus-välineet ovat niin jättiläismäisiä laadultaan, että ei tule enää kysymykseen sata-dollaria, vaan sata-tuhatta, tai miljoonaa, niiden lunastamiseen. Esille on ilmestynyt uusi luokka miehiä, joita kutsutaan "edistäjiksi"; joiden erikois-tehtävä on yhteenliittäminen, toisinsanoen, sosialiseerata (saattaa yhtenäiseksi) pääomia, jotka ovat yksilöiden hallussa, saattaaksensa mahdolliseksi rautateiden rakentamisen, kaivantojen kehittämisen, puuvillatehtaiden ja sulatus-uunien varustamisen y.m. Minä tiedän, että viralliset talous-tieteilijämme selittävät, että suurien teollisuus-organismien jakaminen osingoiksi ja vekseleiksi, on omaisuuden laajalle levittämistä — sen tasan-jakamista. Mutta he eivät huomaa, että tällainen tasan-jakaminen, on antanut rahamiehille tilaisuuden kaivaa esille jokaisesta salaisesta piilopaikasta, keskittääkseen sen, ja sen järjestämisen, siksi kunnes he kykenevät kaappaamaan koko omaisuuden itselleen, vanhoilla "ulos-paleluttamis-menettelytavoi-laan", pienemmiltä osakkeen omistajilta. Täten on muodostettu hirmuisia omaisuuksia, joita lasketaan sadoissa miljoonissa. Tällainen omaisuuden käsitteleminen laajassa mittakaavassa, teollisuudessa ja kaupassa, on yksinkertaisesti riistänyt maalta pääoman, muutamien suur-yhtiöiden (trustien) hallitsijoiden hyväksi.

Näette että tuottamis- ja jako-muoto saa yhä laajakantoisemman muodon. Tämä, yksilöllinen tuottamis- ja jakotavan lakkauttaminen on ollut kiertämättömässä oleva, kehityksen välttämätön tulos; se on muodostunut ihmis-tahdosta huolimatta ja vieläpä sen vastakkaisestikin; ei mikään olisi voinut estää sitä kehityksessään; ei mikään kykene sitä saayuttamasta lopullista päämääräänsä. **Tuotantovälineiden yhteisen omistamisen täytyy ehdottomasti ja välttämättömästi johtaa työn tuloksien yhteiseen kontroleeraamiseen, niiden tuotteiden,**

joita työläiset tuottavat ja joista haluavat nauttia.

Mutta vaikka tuotannon ja jaon välineiden organismit ovatkin muodostuneet yhtenäisemiksi, niin niiden hallinto on siitä huolimatta pysynyt yksilöllisenä. Esimerkiksi sellaiset suuret tuotantovälineet, kuin ovat puuvilla-tehtaat, tehtaat ja rautatiet ja suuret departementti-kaupat Pariisissa, New Yorkissa ja Chicagossa, niin vaikkakin ne ovat kommunistisia (yhteenliittyneitä) käytännössä, niin ne ovat silti yhden yksilön, tai yksilö-ryhmän, tai jonkun osakkeita-omistavan kollektiivin (yhtymän) omistamia. Omistaminen on pysynyt yksilöllisenä, samoin kuin oli kauppa ja teollisuus, ollessaan pienestä merkityksestä, otti yksilöllisen muodon. Siis on olemassa ristiriitaisuus yhteisen tuotanto- ja jakotavan ja yksilöllisen omistamisen välillä. Tämä ristiriitaisuus aikaansaattaa kärsimystä ja kurjuutta ja yhteiskunta on marssimassa kriisiä kohden, joka tulee sen ratkaisemaan.

Taloudellisen kehityksen ehdottomat välttämättömät ilmiöt, ovat muodostaneet yhteistoi-mintaan perustuvan järjestön tuottamisessa ja jaossa; tämä sama kehitys on synnyttämässä keinot, joilla voidaan ratkaista kommunistisen tuotanto- ja jakotavan ja yksilöllisen omistamisen välillä oleva ristiriita. Se tahtoo sanoa: että silloin kuin kehitys on valmistanut tietä nautinnon-välineiden yhteiskunnallistuttamiselle.

Osoittaa nykyisessä ympäristössämme olevat tekijät, jotka tulevat suorittamaan vallankumouksen tuotantovälineiden yhteiskunnallistuttamiseksi, on tehtäväni toinen osa.

Tuottamis-kysymys ratkaistu.

Tuotantovälineiden yhteiskunnallistuttamisen ensimmäinen ja huomattavin seuraus on se, että se tulee kertaamaan ja satakertaistuttamaan ihmisten tuottavaisuutta. Tänäpäivänä ei löydy sellaisia inhimillisiä tai yhteiskunnallisia tarpeita, joita ei voitaisi tyydyttää.

Todisteesi: Yhdeksäntoista vuosisadan viimeisellä puoliskolla vallitsi verraton kysyntä raudalle ja teräkselle rautateiden ja laivojen rakentamista varten ja teollisuus ja maanviljelys-koneiden kehittämistä varten. Tuotanto otti tämän tehtävän toimittakseen; tuottaen tarvittavan määrän ja enemmänkin, koska on

tapahtunut ajoittaisia, liika-tuotannon aiheuttamia kriisiä rauta-teollisuudessa; aikoja, jolloin oli tuotettuna niin paljon, että ei sitä voitu mihinkään sijoittaa, ei sillä ollut kysyntää. Ja sittenkin, näiden viidenkymmenen vuoden aikana, maailma on tullut peitetyksi koneilla ja ristiin-raudoitetuksi kiskoilla; kirjaimellisesti sanottuna, maailma on tullut raudoitetuksi. Jos kokoisimme kaikki tuotetut koneet, kiskot ja metallit yhteen kasaan, niin voisimme niistä muodostaa korkeamman kukkulan kuin mitä ovat Himalaijan vuoret. Siinä ilmenee yhteis-työn yksi ihmeellisyys.

(Sitte hän käsittelee maanviljelys-kysymystä, mutta englannin kielelle kääntäjä ei ole nähnyt tarpeelliseksi kääntää sitä siksi, että sen jälkeen kuin P. L. piti tämän puheensa, niin on tapahtunut niin suuria muutoksia tälläkin alalla, että hänen esittämänsä tilastot eivät enää pidä paikkaansa. Kysymystä jota hän ennesusti oli Kanadan Pohjois-lännen mahdollisuuksista, ja se on jo toteudettu ja silloin kuin tämä puhe on painettu englannin kielelle, niin on tehty havainto "Alaskan Nisulla" joka tuottaa 220 bushelia eekkeriä kohden. — Suom.)

Olen käyttänyt esimerkkinäni nisua ja rautaa, kahta, kaikkein välttämättömämpää lajia tuotetta; voin ottaa kaikki tuotteet, yhden, toisensa jälkeen ja osoittaa miten tuottaminen kaikkialla on niin suuremmoista, että se menee käyttö-mahdollisuuksista edelle; joten tehtailijoilla ei ole enää kysymystä siitä, että miten tuottaa tuotteita, vaan siitä mistä niille voidaan saada ostajia; hankkiessaan näitä, he menevät Aasiaan, Afriikkaan ja minne milloinkin.

Kuudennelatoista- ja seitsemännelatoista-vuosisadalla Euroopan vallat kiistelivät keskenään sirto-maista, voidakseen varastaa niiden turkiksia, maustin-kasveja, kallis-arvoisia puita ja metalleja. Nyt he riitelevät niistä vielä enemmän, voidakseen kulettaa niihin tavaroita, joita he ovat varastaneet tuottajilta; rosvoaminen on kapitalistisen yhteiskunnan perusta.

Tämä ennenkuulumaton runsaus tuotannossa, olisi voinut edellyttää hyvinvointia tuottajille; mutta päinvastoin on se heidän köyhyyteensä syyppää. Ne nälkää aikaansaattavat ulos-sulkemiset tulevat silloin kuin tavara-huoneet ovat halkeamaisillaan tavaroista; ihmiset kuolevat nälkään siksi, että ovat tuottaneet liiaksi. Keski-ajalla nälkä-vuodet veivät kymmenennen osan kansasta, mutta ainoastaan niissä

tapauksissa, kuin sadot olivat huonoja. Tänäpäivänä runsaus tuottaa puutetta. Tämä silmin-nähtävä, asioiden-vastakkaisuus, joka valmistaa työläisten aivoja vallankumousta var, ten, johtuu siitä, edellämainitusta ristiriitaisuudesta, joka vallitsee yhteis-tuotannon ja yksilöllisen omistamisen välillä. Työläiset menehtyvät kurjuudessaan, siksi että kapitalistit riistävät joka päivä heidän työnsä tulokset.

Tämänlainen työn tuloksien omistaminen, on muodostanut yhteiskunnan suureksi bazaariksi (myymäpaikaksi), jossa myydään kaikkea, ei ainoastaan ihmis-voiman valmistamia tuotteita, vaan myöskin ihmisiä. Ruumillisen-työn tekijöitä ostetaan heidän lihas-voimansa takia ja henkisen-työn tekijöitä, heidän aivo-voimainsa takia; siksi että he ovat insinöörejä, kemistojä, arkitehtiä, siksi, että he omaavat järjestämiseen ja johtamiseen tarvittavia ominaisuuksia. Suurtuotannollinen tuotanto-muoto, yksityis-omistus, muotoineen alentaa ihmistä, ja tekee yhteiskunnasta yhden suuren työpajan.

"Voiko mitään kunniakasta tulla työpajasta?" sanoi Cicero, Rooman tasavallan viimeisinä päivinä, ja hän lausui aikakautensa ja koko muinais-ajan ja kaikkien yhteiskunta-muotojen mielipiteen, jotka eivät perustuneet kaupalle, eivätkä olleet kapitalistisia rakenteeltaan.

"Voiko mitään kunniakasta tulla työpajasta ja mitä rehellistä kauppa kykenee tuottamaan?"

"Kaikki, jota kutsutaan työpajaksi, on sovimatonta rehelliselle ihmiselle, koska kauppiat eivät voi koota itselleen mitään valehtelematta ja mikä on häpeällisempää kuin epärehellisyys? Siksi meidän on pidettävä niiden annatteja alhaisina, jotka myyvät työvoimansa ja tuottavaisuutensa, sillä jokainen, joka myy työvoimansa rahasta, myy itsensä. asettaen itsensä orja-luokkaan."

Voiko löytyä jotakin suurempaa aientavaisuutta kuin se, että myy käsiensä tai aivojensa työvoiman? Tämä teko, joka oli liian alentava kenellekään kansalaiselle Spartassa ja Roomassa, on ainoa, jällellä oleva tuottajalle, meidän kapitalistisessa yhteiskunnassamme, palkka-työ on orjuuden yksi muoto.

Cicero oli oikeassa; työpajasta ei voi tulla muuta kuin valheita. Ei mitään muuta voi tulla siitä äärettömästä työpajasta, jota me kutsumme kapitalistiseksi yhteiskunnaksi? Sen

tuotteet? Kaikki jäljennöksiä, kaikki keinotekoisia.

Meidän ylistettyä kapitalistista sivistystämme historia tulee kuvaamaan romu-aikakaudeksi. Keinotekoinen voikin, jota käytetään voimasta, on vielä jäljennettyä.

Kapitalistiset valheet.

Mutta se ei ole ainoastaan aineellisessa maailmassa, jossa ihmiset ja esineet valehtelevat — se tapahtuu vieläkin suuremmassa miitakaavassa moraalisisessa maailmassa. Ei koskaan ole yhteiskunnalliset valheet olleet suurempia; voidaan sanoa, tämänpäiväiset moraalit ja poliitikot ovat valheet kokonaisuudessaan. Minä en voi kerrata kaikkia niitä valheet, joita hallitsevan luokan, kaikkein kunnia-arvoisimmat miehet esittävät; lista on liian pitkä, siksi otan vaan muutamia, valaistakseni asiaani.

Pitäkää mielessänne, että omaisuus on yhteiskunnan perusta; yksityis-omaisuuden säilyttäminen on hallitsevan luokan alituisen tehtävä. Siitä huolimatta kultaisen vasikan papit ja taloustieteilijät ylistävät vaikutusvaltaisesti kapitalistisen yhteiskunnan järjestystä ja sopuisuutta. Kaikki valheet! Ei ole koskaan löytynyt yhteiskuntaa, jossa olisi vallinnut enemmän riittäisyyttä ja vastakohtia; sisällissotia, ilman armoa ja sääliä sopuisuinen kapitalistinen yhteiskunta raatelee. Kaksi kauppiasta, jotka myyvät samaa tavaraa ja kaksi tehtailijaa, jotka valmistavat samoja tuotteita, eivätkö he ole alituisessa sodassa keskenään? Mitä muuta sitten on jokainen yritys saada kilpailija-veljensä ostajat itselleen, hänen markkinoilta pois-ajaminen, hänen perikatoon saattaminen? Mitä muuta se on kuin sotaa? Mutta tätä sotaa kutsutaan kilpailuksi.

Se on kaikkien taistelua, kaikkia vastaan, käyttäksämme Hobbes'in lausunnotapaa, joka oli vertaamaton järkeys-opissaan. Keski-ajalla tätä sotaa käytiin, aika-ajoittaisine väliaikoinen, linnojen välillä; mutta senaikaiset sodat joita käytiin miekoilla ja keihäillä, kehittivät feodaali-paroonissa joitakin ruumiillisia ja moraalisia kykyjä, rohkeutta, uskollisuutta, totuudenmukaisuutta, voimaa, vaikeuksien, kärsimysten ja kipujen kestävyyttä, jotka jaloitivat ihmistä sielultaan ja ruumiiltaan. Päähimo kapitalistisessa yhteiskunnassa on raha, sammumaton jano saada rikkauksia ilman

työntekoa. Taloudellinen kilpailu kehittää ihmis-sielussa ainoastaan juonia, vehkeilyä, valheet, ahneutta ja itsekkyyttä. Hävitköön yhteiskunta, hävitköön maa, hävitköön ihmiskunta, kun vaan minä kokoon omaisuuden — on kapitalistien sydämen asia!

Kapitalistien keskinäisen sodan tuloksena on sama kuin mikä oli paroonienkin — omaisuuden keskittyminen. Feodaali-herra liitti voiteltulta saadun maan, orjineen, omaan tilaansa; tehtailija liittyy perikatoon joutuneen kilpailijansa tehtaan ja ostajat, omaansa.

Suuret pääomat valloittavat pienemmät; pienet omaisuudet häviävät näyttämöltä joka päivä, suurien omaisuuksien eteenpäinmeno-prosessissa. Siten tämä, omaisuudelle perustuva yhteiskunta muodostuu pienien omaisuuksien hävittäjäksi, antamalla ainoastaan suurimpien omaisuuksien säilyä.

Ranskan vallankumouksen aikana v. 1789, nouseva kapitalisti-luokka lupautui puolustamaan ihmiskunnan oikeuksia, ja kostamaan vääryyksiä, ja julisti Vapauden, Veljeyden ja Yhdenvertaisuuden pikaista toteuttamista. Nämä sanat löytyvät kirjoitettuina perustus-laeissa ja vankiloiden seinihin kaiverrettuina, mutta niiden todellista olemassaoloa ei mikään todista. Vapaus, Veljeys ja Tasa-arvoisuus ovat kolme kapitalismin päävalhetta.

Kapitalismin profeetat julistivat ja julistavat yhä edelleenkin, että kone tulee vähentämään ihmisen työtä. Toinen häpeämätön valheet. Mekaaninen kehitys kapitalistisessa yhteiskunnassa lisää työtä. Ennen vallankumousta yö-työ oli kiellettyä; tänäpäivänä kapitalistisissa tehtaissa, oikeissa vankiloissa, miehet, naiset ja vieläpä lapsetkin työskentelevät yötä ja päivää.

Vuosisata sitten Ranskassa, Valtio ja Kirkko suojelivat työläistä takaamalla hänelle määrätyn määrän lepopäiviä vuodessa, 52 sunnuntaita ja 40 juhlapäivää, lukuunottamatta paikallisia ja ammatti-juhlia; kaikki oli valmistettu riemuitsemista varten; oli tilaisuutta juhlimiseen ja huvitteluun Laiskuuden Pyhimyksen kunniaksi. Meidän aikanamme ei ole aikaa; meidän on työskenneltävä seitsemän päivää viikossa; Katoolliset työnantajamme unhoittavat että heidän hyvä Jumalansa, kaikkivaltiaaksi vaikka he häntä kutsuvatkin, oli pakoitettu levähtämään, tehtyään työtä kuusi päivää.

Nainen ja perhe.

Perhe. Siinä on taasen yksi vankka ja pyhä perusta yhteiskunnalle. Ei mitkään ylistelyt siitä ole liioiteltuja. Kaikki, — työnantajat, raha-miehet, moraalitit ja poliitikot ovat, niin he sanovat, kiintyneitä sen säilyttämiseen, kehittämiseen ja kunnioittamiseen, enemmän kuin mihinkään muuhun. Ikävä kyllä, asiat ovat kääntyneet aivan päinvastaiseen suuntaan. Kapitalistinen järjestelmä särkee ja hävittää perheen. Tehdas tempaa naisen ja lapsen pois kotiaan. Se riistää lapselta äitinsä ja vaimolta miehensä. Nuoret tytöt, jotka ovat viettäneet lapsuus-aikansa tehtaassa, tulevat äideiksi, osaanmatta käyttää neulaa tai paistin-pannua.

Ihmisyttävät, jotka ovat aina valmiina peittelemään kauheita olosuhteita, kauniilla korulauseillaan, sanovat meille, että naisia ja lapsia käytetään työssä kapitalistisissa vankiloissa ainoastaan perheen hyväksi, sen sisääntulojen lisäämiseksi. Valheita, häikäilemättömiä valheita! Nainen on tuomittu pakolliseen työhön ainoastaan alentaakseen miehensä palkkaa, ja sen jälkeen ovat ottaneet lapsen, alentaakseen hänen (naisen) palkkaansa. Kapitalistiset ihmisystävät ovat aikaansaattaneet hajaannusta ja kilpailua perheessä; he pakottavat isän, äidin ja lapset kilpailemaan siitä, että kuka voi myydä työvoimansa halvimmalla.

Yksilöllisen teollisuuden aikana isän ansion oli pakko valmistaa ravintoa koko perheelle; kapitalistisen teollisen järjestelmän aikana ei ole kylliksi siinä, että äiti ja lapsi ovat pakoitettuja ansaitsemaau itselleen toimeentulonsa, omalla työllään, vaan tapahtuu usein niin, että äidin palkka, ja vieläpä lapsenkin, täytyy käyttää isän ylläpitämiseen. Yhdysvalloissa löytyy tehdaskaupunkeja, joissa naiset asetetaan etutilalle; siinä määrässä, että mies on kotona lapsia hoitamassa ja pitämässä kattilaa tulella; niitä kutsutaan "nais-kaupungeiksi".

Nainen kärsii vielä enemmän kuin mies, mutta teollisuus-työ, yhteiskunnallinen työ; joka tänäpäivänä häntä kiduttaa, tulee vapauttamaan hänet avio-ikeestä täydellisemmin, kuin mitä myötäjäis-järjestelmä vapautti ylhäisönaisia Rooman valtakunnan rappeutumisen aikoina.

Kun naiset ovat vapautuneet koti-työstä ja ottavat osaa yhteiskunnalliseen toimintaan, niin

on heillä oikeus ja velvollisuus kiintyä politiikkaankin ja sosialistiseen liikkeeseen. Me tulemme aukaisemaan rivimme heille; Sosialisti puolueessa he voivat toimia missä vaan luulevat heillä olevan kykyjä toimimaan ja kommunistisessa yhteiskunnassa he saavat takaisin ne oikeudet, jotka he menettivät silloin kuin matriarkallisen (tarkoittaa aikaa, jolloin nainen oli perheen ja heimon päänä) ajan tilalle tuli patriarkallinen (jolloin mies tuli perheen ja heimojen pääksi, lyhyesti sanottuna — miesvallan alkamista).

Kun hän on vapautunut avio-ikeestä ja ihmisten tekemistä moraaaleista; nainen voi vapaasti kehittää ruumiillisia ja henkisiä kykyjään; hän tulee nudelleen saavuttamaan alkuunpanijan määrävän osan, jonka hän omasi varhaisina aikoina — osa, joka on pysynyt muistissamme niissä primitiivisten (alku-) aikojen taruissa ja legendoissa. Sillä niissä ihmiskunnan kehityksen muinaisissa kehdossa kuten, India, Egypti, Vähä-Aasia, Kreikka, annetaan jumalattarille, eikä jumalille tunnustus keksinnöistä, käytännöllisellä ja taiteellisella alalla. Nämät taru-kokoelmat esittävät, että naisen aivot muodostuivat ensiksi; vielä tänäkin päivänä pienet tytöt ovat tarkkaavaisempia ja järkevempiä kuin pienet pojat; joskin he myöhemmän menettävät korkeammat ominaisuutensa, niin syy on siinä nurinkurisessa moraalisessa, henkisessä ja ruumiillisessa opetuksessa, johon hänet on tuomittu vuosisatojen kuluessa. "Nainen on alemmalla asteella", sanovat kapitalistiset koulumestarit, mutta he unohtavat että häntä on pidetty paula-liivissä varhaisesta lapsuudesta asti. Jäniskin olisi hitaampi kuin kilpikonna, jos sen jalat sidottaisiin.

Työn kunniallisuus.

Vuosisatamme on työn vuosisata. Työtä kunnioitetaan; sanotaan että järkevyyttä ja tietoa palkitaan. Mutta oi, minkälaisia valheita!

Menneissä, pienemmässä teollisuudessa, työläinen oli taituri, yhdistämällä ruumiillisen ja henkisen työn yhteen. Puuseppä esimerkiksi, muodosti huonekalun muodon päässään, ennen kuin hän valmisti sen; hänen aivonsa johdattivat hänen käsiensä työtä. Mutta niin ei ole tänäpäivänä; työläinen ei ajattele enempää; hän on niinkuin pyörä, joka on asetettu koneeseen,

joka suorittaa ajattelemisen. Kapitalistinen tuotanto alentaa työläisen siihen pisteeseen, että hän on ainoastaan koneen orja.

Henkisen työn tekijän asema ei ole suuresti-kaan viehättävämpi. Ruumiillisen työn tekijöiden ollessa vain osia koneista, oltiin pakotettuja muodostamaan erikoinen työläis-luokka joka keksii, ajattelee ja johtaa; oltiin pakotettuja valmistamaan henkisen työn tekijöitä, palvelemaan isännöitsijöinä, yli-päällysmiehinä, päällysmiehinä, insinööreinä, kemisteinä j.n.e. Jos olisi paikkansa pitävä, että tiede ja tietoisuus tulevat palkituiksi, niin nämä työläiset, jotka muodostavat tuottavan elimistön aivot, olisivat huomatuimmassa asemassa kapitalistisessa yhteiskunnassa, niin kuin papit muinaisessa teokraatioissa (uskonnollisissa yhteiskunnissa), joissa uskonto oli korkein tieto.

Mutta päinvastoin, henkisen työn tekijät kumartuvat kapitalistisen ikeen alla, samalla tavalla kuin käsityöläisetkin; he ovat ainoastaan palkattuja kätyreitä; jotka kuluttavat aivojaan suur-kapitalistien rikastuttamiseksi, joiden (kapitalistien) ei tarvitse vaivata itseään tiedon bankkimiseksi, koska he voivat saada kemistejä, insinöörejä ja opettajia neljän- ja viidenkymmenen dollarin kuukausi-palkalla (1892). Hän on oppinut tuottamaan kaikkea runsaassa määrässä, oli se sitten sukkaa tai tietoisuutta, se on samantekevää. (Tässä voimme pitää miellesämme, että kapitalistinen järjestelmä ei aikaansaata liikatuotantoa ainoastaan tavaramarkkinoilla, van myöskin henkisellä alalla.) Kemistejä ja sähkö-tekniikkoja valmistetaan yhtä suuressa määrässä, kuin kauppa-puutarhuri kasvattaa porkkanoita; siis näiden hinta on laskenut huomattavassa määrässä. Tieteen ja taidon alentaminen on ainoa mitä kapitalismi on tehnyt henkisen työn tekijöille.

Kapitalistien kehitys.

Mennäämpä nyt toiselle puolelle. Olemme nähneet ruumiillisen ja henkisen työn tekijöiden kärsimykset, jonka on aiheuttanut kommunistisen tuotannon keskittynyt muoto, joka on muutaman yksilöllisen kapitalistin käsissä. Onko tämä tuotantovälineiden ja yhteiskunnallisten rikkauksien keskittyminen kehittänyt kapitalistista isännöitsijää henkisesti tai moraalisesti? Vastaavatko hänen palveluksensa yh-

teiskunnalle sitä kunniaa ja niitä nautintoja, joita hän ottaa?

Yksilöllisessä teollisuudessa omistaja oli hyödyllinen mies. Hän tuotti, perheensä, muuttaman oppilaan ja kumppanin kanssa. Jos hän tuli sairaaksi tai työhön kykenemättömäksi, niin hänen teollisuutensa joutui perikatoon; hän oli liikkuva henki tehtaassaan tai pajassaan.

Kommunistisessa teollisuudessa, työnantaja on poistunut. Hakekaapa omistajaa tehtaasta, rautatieitä, kaivannosta tai kone-pajasta. Ette löydä häntä työhuoneesta, vaan pankista, joista vedetään vuotuiset voitot eli dividendit; he elävät kaukana niistä työläisistä, jotka heitä rikastuttavat — he asuvat Pariisissa, Berliinissä tai Pekingissä, joten he voisivat yhtä hyvin elää vaikka kuussa, sen palveluksen puolesta, mitä he toimittavat omaisuutensa yhteydessä.

Tuotannon- ja jaon välineiden alkaessa keskittymään kapitalistiseen suuntaan, omistaja toimi hyödyllisesti, tarkastajana ja johtajana; mutta kun tämä keskitys oli kerran saavutettu, niin hän ojensi tämän tehtävän muille, siis "herran silmä", joka kerran oli näkemässä kaiken, on joutunut pois toimestaan.

Mutta kun kapitalistinen omaisuus on saavuttanut korporatioonin (monen eri yhtiön muodostaman liiton) muodon, osakkeidensa ja arvopapereidensa kanssa, eli kaikkein kehittyneimmän muotonsa, niin omistajan täydellinen hyödyttömyys tulee selvästi esille, kaikkien nähtäväksi. Ja kun hän on käynyt hyödyttömäksi, niin hän on samalla käynyt vahingolliseksi. En minä ole se, joka lausun tämän ankaran lausunnon, vaan on sen lausunut Tieteelliseen seuraan kuuluva jäsen, ylistetty taloustieteellisen julkaisun toimittaja, M. de Molinari. Hän kirjoittaa kirjassaan Taloudellinen Kehitys:

"Teollisuudessa, joka on järjestetty korporatiooniksi, isännöitsijä voi omistaa ainoastaan pienen osan pääomasta. Suoraan sanoen, hänen ei tarvitse omistaa yhtään, ja päinvastoin mitä tavallisesti ajatellaan, hänen järjestämistapansa voi olla mitä parhain korporatioonille — ei-osakkeita-omistavalla isännöitsijällä ei ole mitään sanomista hallinnossa. Kaikki hänen omaamansa kyvyt, tiedot ja moraalisensa, jotka ovat välttämättömiä hänenlaisessa ase-

massa olevalle, kaikki keinot jotka huomataan sen omaisuudestaan. Eläessään suuremmissa helppoisiksi ja halvemmiksi markkinoilla, eivät ole yhdistettyjä pääomaan, vaan eristettyjä siitä.”

M. de Molinari lausuu ainoastaan totuuden, mutta hänelle on annettava jonkun verran tunnustusta, uskaltamalla lausua totuuden, joka on jotakin sellaista, jonka viralliset taloustieteilijät tavallisesti kätkevät suuriin sana-pilviin.

Kapitalistinen omistaja ei toimita enää mitään tehtävää tuotannossa. Sinä päivänä, jolloin kommunistinen (keskittynyt) järjestömuoto teollisuudessa otti häneltä pois kaikki hyödylliset tehtävät, se kirjoitti kapitalisti-luokan kuoleman tuomion. Se tulee menemään samaa tietä kuin aristokraatia (keisarin-valta).

Historia kertoo itsensä: feodaalisen-aristokraatian kehitys osoittaa paljon yhtäläisyyttä kapitalisti-luokan kehityksen kanssa. Niin kauvan kuin maa-paroonit olivat maalla, toimien hyödyllisesti, olisi ollut mahdotonta kukistaa tätä ylhäisöä, kuten tehtiin v. 1789. Varhaisempina aikoina he puolustivat maa-orjiaan ja vasallejaan (alustalaisiaan), puolustuen heitä niiltä lukuisilta vihollisilta, jotka ympäröivät heitä; maa-herrat muodostivat siten Euroopan valtojen puolustus-armeijat. Mutta sinä päivänä, jolloin ylimys vaihtoi panssarinsa hovi-pukuun, kun hän vaihtoi raskaan taistelu-miekkansa, hieno-teräiseen kaksintaitelijan miekkaan, kun feodaali-herrasta tuli Versailles'in vierastelija, niin ylimystön kuoleman-tuomio oli allekirjoitettu.

Ja yhteiskunnallinen Vallankumous, joka ehdottomasti ja välttämättömästi tulee päättämään kapitalistisen aikakauden, tulee kirjoittamaan kapitalistiluokan kuoleman-tuomion, niin kuin taloudellinen kehitys sen määrää.

Proletariaatin Nousu.

Taloudellinen kehitys, joka on riistänyt tuotajilta työkalunsa, saattamalla ne yhteisiksi ja keskittämällä ne suuriin tehtaisiin, on kasannut työläiset, jotka ennen olivat hajallaan ympäri maata, kokoomalla heidät teollisuus-kaupunkeihin, asettamalla heidät yhteisen hallinnon alaisiksi työpajoissa. Heistä on poistunut pienomistajan ajatukset, joita he säilyttivät jonkun aikaa niin kuin muistona menetetyistä yksilölli-

ten koneiden lähetyksissä, jotka heitä pitävät työssä, he ymmärtävät, vaistomaisesti, että he eivät voi milloinkaan omistaa sitä yksilönä, että yhteis-omistaminen siihen nähden on ainoa mahdollinen muoto. Konekehitys on lakaisnut proletaarin päästä pois kaikenlaiset ajatukset yksityis-omaisuudesta; se on sinne istuttanut ajatuksen yhteisestä omaisuudesta. Tämänlainen ajatuksen muutos on tapahtunut ilman sosialistien opetusta; se on kapitalistien johdon ja järjestyksen alla oleva, kone-kehityksen tulos; sosialistiset mielipiteet ovat viimeisiä muodostumassa palkka-työläisten aivoissa; meidän propagandistimme (asioiden-selittäjät) ainoastaan paljastavat ne ja panevat ne toimintaan.

Kapitalisti luokka, keskittämällä työläisiä, asettamalla heitä yhteisen hallinnon alaisiksi työpajoissa, on antanut suunnattomassa määrässä lisä-voimaa sosialistiselle propagannalle; ei se ole ainoastaan valmistanut heidän aivojaan sitä varten, vaan on se myöskin antanut välineet, joilla sitä voidaan viedä eteenpäin. Mennessämme teollisuus-kaupunkeihin tänä päivänä, löydämme suuret määrät työläisiä, valmiina ottamassa vastaan sosialistisen aatteen, jota emme vie mukamme, vaan yksinkertaisesti selitämme taloudellisia olosuhteita sen valossa, joiden leikki-kaluja ja uhreja työläiset ovat.

(Sitte Lafargue käsittelee parlamentaarista toimintaa. Hän kuvaa sen olevan voimakkaan aseensa työläisten vallankumous-taistelussa. Mutta tänä päivänä me olemme tulleet näkemään sen, että siitä ei ole mitään hyötyä, vaan on se päinvastoin turmiollista ja alentavaa työläisille. Ensiksikin se ei kasvata työläisissä itsetuottamusta, vaan päinvastoin se heikentää sitä, sillä "luovuttaa oikeutesi jollekin toiselle, tarkoittaa niiden menettämistä!" Olemme varmoja siitä, että jos Paul Lafargue eläisi tänä päivänä, niin olisi hänkin vakuutettu siitä, että parlamentaarinen toiminta ei enää, niin kuin se ei ole koskaan vastannut tarkoitustaan, työläisten vapaus-taistelussa, vaan on se ollut "murujen viskomista työläisille, silloin kuin heillä olisi ollut oikeus istua pöydän ääressä, ja syödä pöydältä!" Siis emme lähde sitä sen enempää käsittelemään, vaan tuomme esille ne kohdat Lafargueen puheesta, jotka pitävät

paikkansa tänäpäivänä, samaten kuin ne pitivät paikkansa silloin kuin hän piti tämän puheensa. Suomentaja.)

Ja kun konetutanto on lisännyt ihmisen tuottavaisuutta siinä määrässä, että hän kykenee tuottamaan, tyydyttääkseen kaikki, ihmisen tavalliset tarpeet ja vielä enemmänkin, niin vaikka kapitalistiset moraalitit ja poliitikot kuinka kertaisivat ja kiertelisivät Jesuksen sanoja, niin köyhät eivät tule enään olemaan kanssamme; yleinen hyvinvointi tulee vallitsemaan kaikkialla.

Uneksimistako, vai Näkemistä.

Näette että en ole nähnyt unta; en ole väittänyt sitä että yhteiskunnallisen liikkeen täytyy kulkea oikeuden ja tasa-arvoisuuden laattiman kiinteän ohjelman mukaisesti; minä olen vaan tutkinut silmiemme edessä kehittyviä yhteiskunnallisia ilmiöitä, ja esittänyt päämäärän, jonne ne tähtäävät.

Olen näyttänyt teille taloudellisen tuotannon saavuttavan yhteistuotannon muodon, sillä välin kuin omistaminen edelleenkin pysyi yksilöllisenä. Me olemme nähneet tämän yhteiskunnallisen tuotannon tekevän muutoksen yksilölliseen omaisuuteen nähden, keskittämällä sen, hävittämällä perheen, saattamalla aikaan kurjuutta, runsauden keskellä, muuttamalla vanhat työolosuhteet, eroittamalla aivo-työn käsi-työstä, eristämällä kummankin, eri palkkatyöläisryhmään; tehden kapitalistisen omistajan hyödyttömäksi, joka ei ansaitse enää luokka-oikeuksiaan minkäänlaisen, yksilöllisen tai yhteiskunnallisen palveluksen kautta; kasamalla palkka-työläiset teollisuus-kaupunkeihin; lakaisemalla päänsä puhtaiksi kapitalistisen omistajan ajatuksista, kylvämällä sinnen kommunistisia mielipiteitä.

Onka tämä unennäkemistä? Eikö se ole tavallista selvänäköisyyttä? Onko se murhan ja hävityksen opettamista, kun opettaa työläisiä valmistautumaan vallankumouksellista tehtävänsä varten, jonka he ovat valitut suorittamaan ihmiskunnan hyväksi?

Taloudelliset syyt ovat niitä suuria rikoksellisia, ja niitä hirveitä vallankumouksellisia, jotka mullistavat inhimilliset tavat ja yhteiskunnan perustukset; me Marx'ilaiset sosialistit olemme ainoastaan taloudellisten kysymysten

selittäjiä; ja vaikka olemmekin niin kuin merilinnut, jotka varoittavat merimiehille nousuvasta myrskystä, me julistamme hallitsevalle luokalle sen myrskyn tuloa, joka tulee lakaisemaan pois heidän oikeutensa, niin me emme ole niitä, jotka olemme tämän myrskyn aikaansaattajia.

Kun yhteiskunta, jonka yhteiskunnallinen vallankumous mullistaa, joka tapahtuu vähemmällä kärsimyksellä, kuin mitä tunnetaan aikaajoittaisina liika-tuotannon aiheuttamina aikoina, on tullut uudelleen järjestykseen ja sopuisuuteen, joka vallitsee tasapuolisessa rikkauksien luomisessa ja jaossa, silloin kone, kaikkein hirmuisin sorron väline mitä on koskaan ollut hallitsevan luokan käsissä, tulee olemaan ihmiskunnan pelastaja. Silloin, niin kuin nerokas Aristotle näki läpi vuosisatojen, orja-työ on poistunut ainaiseksi.

Valtio ja yksilö.

Vastustajamme hyökkäävät valtion kimpuun, sanomalla, että sen voiman laajentaminen, tarkoittaa yksilön kehityksen rajoittamista. Mutta me hyökkäämme myös valtion kimpuun; me haluamme kukistaa sen; me pidämme sitä kapitalismin linnoituksena; jos kapitalisti-luokalla ei olisi poliisejaan, sotilaitaan, tuomareitaan ja vanginvartijoitaan, suojelemassa heitä, heidän lukumääränsä on niin heikko, että työläisten ensimmäinen nousu lakaisisi heidät pois maan päältä. Historia osoittaa, että valtio on yksinkertaisesti omistavan luokan käytettävänä oleva voima, ja edelleen, Valtion valloittaminen on aina taannut luokalle yhteiskunnallisen vallan. (Tässä meidän ei tarvitse tehdä muuta huomautusta kuin kehoittaa jokaista muistamaan Suomen kohtaloa, jossa työläiset valtasivat haltuunsa poliittisen Valtion, mutta se ei asettanut heitä vielä yhteiskunnan, s.t.s. tuotantovälineiden haltijoiksi. Totta on että ei missään käy päinsä senlaisten pienten "ihanne"-yhteiskuntien perustaminen, niin kauvan kuin ympärillä oleva maailma on kapitalistinen, mutta mitä suurempi valta työläisillä on tuotannossa, s.t.s. mitä taloudellisesti, niin sitä voimakkaampi ote heillä on kapitalisteista. Kun työläiset, pyrkivänsä saavuttamaan täydellistä valtaa, pysyvät ensin mitä täydellisemmin halvaannuttamaan tuotannon, pysäyttämään jokaisen pyö-

rän jos tarve vaatii, niin on se jo enemmän kuin puoli vallankumousta. Tämä ei tietysti käy päinsä pienessä mittakaavassa, paikkakunnittain, eli maakunnittain, sillä kapitalismi on kansainvälistä, joten se tunnustaa "loukkauksen yhtä kohtaan, loukkaukseksi kaikkia kohtaan", vaan on tämänlaisen liikkeen ja toimenpiteen muodostuttava mikä laajakantoisemmaksi — kansainväliseksi. Suom.)

Muinaisessa Ranskassa, ruhtinaalliset, joka käsitti ylimystön, hallitsi valtiota, joka siten suojeli ylhäisön oikeuksia. Sinä päivänä, jolloin se joutui kapitalisti luokan käsiin, niin tämä luokka tuli yhteiskunnan haltijaksi, ja käyttää se nykyään Valtiota omien oikeuksiensa suojelemiseksi.

Kommunistisessa yhteiskunnassa, ei tule olemaan etu-oikeutettua luokkaa, vaan ainoastaan työläisiä, joilla ovat samat oikeudet ja samat velvollisuudet; luonnollisesti silloin ei ole mitään hyötyä Valtiosta. Sillä ei tule olemaan mitään suojeltavaa luokkaa, jokaisella on oleva tilaisuus puolustaa itseään, sillä hän tulee olemaan yhdenvertainen, eikä kukaan näe siinä mitään edellytyksiä, että vahingoittaa toista, sillä välin kuin kapitalistisessa yhteiskunnassa, ei ole sillä hyvä että kapitalisti luokka vahingoittaa työläisiä, vaan molempien luokkien jäsenet vahingoittavat toinen toisiaan.

Yhteiskunnassamme vallitsee jatkuva sota, tehtailija tehtailijaa vastaan, kauppias kauppiasta vastaan, yhden menestys riippuu toisen häviöstä. Esimerkiksi mitä enemmän löytyy kivuloisuutta, sitä parempi lääkäreille. Yhteiskunnassa, joka on erilainen nykyisestä, jossa yksilölliset edut eivät ole ristiriitaisia, yksilöt eivät tule sotimaan toinen toisiaan vastaan, eivätkä siten tarvitse suojelusta.

Vastustajamme väittävät kommunismia virkakunnalliseksi, tällä tarkoittaen Valtiollista virkakunnallisuutta. (Jota tulee olemaan kaikenlaisissa yhteiskunnissa, millä nimellä he sitte esiintyvätkin, niin kauvan kuin työläiset tuotannossa ottavat vallan omiin käsiinsä, halliten yhteiskuntaa alhaalta ylöspäin, eikä ylhäältä alaspäin. Suom.) Mutta eivätkö rautatiet, kaivannot, pankit, departementti-kaupat ja muut kapitalistisen tuotanto-tavan elimistöt säteile virkailijoista? Tavallisen työläisen työ pankissa, kaupassa ja posti-konttorissa, on aina samaa raatamista, ihmis-elämälle alentavaa ja masentavaa. Mutta Valtion työläiset ovat

ainakin vähän paremmin palkattuja kuin korporatioonien (suur-yhtiöiden), siis Valtion toimiin pääseminen on kovin haluttua jokaisessa kapitalistisessa maassa. (Tässä taas haluamme tehdä sen huomautuksen, että tämä väite ei pidä paikkaansa enää, sillä esim. Yhdysvaltain posti-laitoksen palveluksessa olevat ja joillakin muillakin aloilla työskentelevät työläiset eivät saa ainakaan enempää palkkaa, kuin mitä saavat samanluonteista työtä tekevät muilla aloilla — korporatioonien palveluksessa. Suom.) Siis vaikka olettekin kukistaneet valtion, niin ette sillä vielä ole kukistaneet virkakuntaanemm

ka-valtaa, jota te niin suuresti kammoksutte. Me sosialistit yksistään kykenemme sen hävittämään. (Tähän olemme jo ennemmin tehneet huomautuksen. Suom.) Kun nämät yhteiskunnallisen tuotannon elimet, jotka nykyään ovat yksityisten käsissä, kuuluvat koko kansalle, niin ne tullaan luovuttamaan työläisten järjestöille. (Tämä luovuttaminen ei tapahdu ennen kuin työläiset ovat valmiita OTTAMAAN ne haltuunsa. Suom.) On totta, että Englannissa ja Amerikassa nämät järjestöt ovat useinkin näyttäneet olevan taantumuksellisia, mutta taloudellinen kehitys tekee niistä vallankumouksellisia, ja kun suuret tuotantovälineet muuttuvat kansallis-omaisuudeksi, niin ne tullaan luovuttamaan järjestyneille työläisille. (Sillä työläiset ovat ainoat, jotka kykenevät viemään tuotantoa eteenpäin mallikelpoisella tavalla — ITSELLEEN. Suom.) Silloin ei tule enää olemaan omistavan luokan etuja valvovia virkailijoita; tulee olemaan ainoastaan yhteenliittyneitä työläisiä, jokainen tehden tehtävänsä, tietämällä, että työn hedelmät, kokonaisuudessaan lankeavat heille.

On sanottu että kommunistinen järjestelmä masentaisi yksilöllisen energian, että se kuolettaisi yksilöllisen toimeliaisuuden, että jokainen luottaisi naapurinsa työhön, sillä perusteella että työn hedelmät eivät kuuluisi yksilöille. Mutta tämä juuri tapahtuu kapitalistisessa yhteiskunnassa. Työläinen tänäpäivänä tietää täydellisesti, että hänen työnsä hedelmät eivät kuulu hänelle, että hän saa takaisin ainoastaan pienen osan, palkan muodossa ja suurempi osa menee kapitalistille. Kommunistisessa yhteiskunnassa hän tietää, että kaikki mitä hän tuottaa, kun yhteiskunnalliset tarpeet ovat kerran tyydytetyt, kuuluvat hänelle.

Me voimme tänäpäivänä päättää minkäverran tarvitaan nisua kansan elättämiseksi; ja tulee olemaan vieläkin helpompaa päättää kuinka monta paria kenkiä, kuinka paljon vaatteita ja kuinka paljon taloja tarvitaan. Näiden tarpeiden täyttäminen tullaan jakamaan yhteiskunnan työkykyisten jäsenten kesken ja samalla tavalla tullaan määräämään työtunnit. Koneenkäyttäjän ammatti tulee olemaan ainoa ammatti tulevaisuudessa, ihminen tulee muuttamaan yhdeltä työalalta toiselle, josta on oleva rajaton hyöty hänen henkiselle ja ruumiilliselle kehitykselleen.

Juuri siitä, että ovat kyenneet toteuttamaan tätä jossakin määrässä Ameriikassa, on johtunut, että Anglo-Saxilainen rotu on kehittänyt

ominaisuuksia, josta heitä ihailaan; Kaukaisen Lännän miehet ovat mestareita useassa ammatissa ja alituisesti oppien uusia. Muuttaminen yhdestä ammatista toiseen, on parhainta kehitystä aivoille ja yksilölliselle kehitykselle. Ainoastaan kommunistisessa yhteiskunnassa, jolloin ihminen on vapautunut yksilöllisestä omaisuudesta, jolloin hänellä on ainoastaan yhteiskunnalliset tehtävät suoritettavanaan, voidakseen nauttia kaikesta mitä yhteiskunta tarjoaa, voidaan matkustaa vapaasti pohjoisesta, etelään, voidaan siirtyä kehruusta, kyntämiseen tai minne työhön tahansa, voidaan esteettömästi ja täydellisesti kehittää yksilöllisiä ominaisuuksiaan.

Mexikolaiset naiset työskentelevät 14 tuntia kahdella-toista- ja puolella sentillä päivässä.

Kirj. LINN A. E. GALE.

ME työskentelemme aina kello seitsemästä aamulla, kello kahdeksaan ja yhdeksään illalla. Me emme voi mennä päivälliselle, vaan on meidän otettava vähän evästä mukaamme ja syötävä sitä silloin kuin ei päällysmies näe. Ainoastaan harvoin me työskentelemme vähempää kuin kolmetoista tuntia, vaan useammassa tapauksessa neljätoista ja enemmänkin."

Puhuja oli noin kolmenkymmenen vuotias, laiha ja huonosti-puettu nainen. Hänen kalpeat ja kuivuneet kasvonsa kertoivat tämän kertomuksen paremmin, kuin ne sanat jotka hän lausui. Hän oli yksi "Union de Tostadores de Cafe del Molino de la Fortaleza" (Ea Fortaleza kahvin-paisto tehtaan union) sihteereistä.

Tiistaina, marraskuun 16 päivän iltapäivällä, noin 50 tämän pienen teollisuus-helvetin kurjista työläisistä marssivat I. W. W:een majaan, joka sijaitsee Plazuela del Salto del Agua No. 17, Mexico City, ja kertoivat Carmen'ille ja Catal. Frias'ille, kahdelle i.w.w.läiselle työlä-

le, siitä kurjasta orjuus-tilastaan. Kaikki, paitsi 7 tai 8 niistä 50:stä olivat tyttöjä ja naisia. Jotkut saivat niinkin vähän kuin 25 centavaa (kaksitoista- ja puoli ameriikkalaista senttiä) päivässä, siitä kolmentoista ja neljätoista tunnin raatamisesta. Keskimäärin oli 50 centavaa (25 senttiä) ja muutamat saivat niin runsaan palkan, kuin 1 peso (50 senttiä).

Kahvityöläiset olivat lukeneet niistä lakoisista, joita oli ollut ympäri Mexikoa, Bolsheviki-aatteen nopeasta levenemisestä, ja Yhden Suuren Union perustamisesta useammassa myllyssä ja tehtaassa. He päättivät myöskin perustaa Yhden Suuren Union. He pitivät kokouksen ja valitsivat virkailijansa ja äänestivät vaatia kahvitehtaan omistajilta viipymättä palkan korotusta. Heti kun komitea oli käynyt omistajien luona, niin unio, kokonaisuudessaan joutui pois työstä. Työvoima on vielä halpaa Mexikossa, ja löytyy vielä runsaasti inhimillistä raaka-ainetta, jota voidaan muuttaa voitoiksi. Jos muutamat vastustelevat, niin löytyy aina senlaisia, jotka ottavat heidän paikkansa.

Poistuneet työläiset olivat kuulleet I. W.